

*Numarul 2 primavara - vara
2010*

SINTAGME

*Revista Colegiului Economic
"Virgil Madgearu"*

Zor Sutei

Directorí:

prof. Roxana Carmen Ionescu

prof. Olívía Rusu

prof. Dana Iliescu

Profesorí coordonatorí:

prof. Mariana Șchiaua

prof. Andreea Olívía Mateí

prof. María Rădescu

Eleví:

Ioana Ciobanu

Ramona Andreea Dobrică

Mateí Alexandru Popa

Laura Ilie

Colegiul Economic "Virgil Madgearu"

Bulevardul Dacia, numărul 34, sector 1, București, Telefon 021 211 72 56

Cuprins

- I. Editorial – Pagina 1
- II. Simbolistica iubirii – Pagina 2
- III. Mituri autohtone – Pagina 5
- IV. Orașele iubirii – Pagina 6
- V. Cronică de carte – Pagina 7
  - “Suferințele tânărului Werther”
- VI. Critică de film – Pagina 9
  - “Love Story”
- VII. Compatibilitatea zodiacală – Pagina 10
- VIII. Psihologia cuplului – Pagina 12
- IX. Iubirea în imagini – Pagina 14
- X. Din înțelepciunea lumii – Pagina 15
- XI. Epistolele unui îndrăgostit – Pagina 16
- XII. Creație literară – Pagina 20

Iubirea este acel sentiment care ne leagă de cineva sau ceva prin forța unei dorințe, a unei pasiuni, a unui interes sau a unui ideal.

Această definiție exhaustivă, obiectivă, fără vreo aplicație concretă la experiența de zi cu zi, evident, nu ni se pare suficientă.

Gândirea clasică a văzut în iubire (eros) o forță care aduce unitatea și armonia, după cum se spune încă din "Teogonia" lui Hesiod. Empedocle a considerat domnia iubirii faza culminantă a ciclului cosmic, "sfera" în care totul se află într-o unitate indistinctă.

În "Banchetul", Platon l-a definit pe Eros nu ca pe un zeu, ci ca pe un "demon", fiu al Peniei (Saracia) și al lui Poros (Bogatia), atras de frumusețe. Asemenea lui Eros, care trece de la frumusețea fizică la cea spirituală, "urcând pe scara iubirii", filozoful se înalță până la idea de frumos și dobândește cunoașterea adevărului. "Iubirea platonice", formula prin care și astăzi se înțelege o iubire spirituală, separată de iubirea fizică, a influențat puternic speculația medievală, unindu-se cu noile semnificații ale iubirii, aduse de creștinism. Hristos i-a învățat pe oameni să-l iubească pe Dumnezeu înainte de orice, iar pe aproapele lor ca pe ei înșiși, dând cel dintâi, pilda pentru cea mai mare iubire: "să-ți dai viața pentru proprii semeni" (Ioan, 15, 13). Iubirea creștină (agape, caritas) ia prin urmare forma darului și nu trebuie să satisfacă o nevoie proprie, ea trebuie dăruită în mod gratuit, pentru că este primită mai întâi de Dumnezeu, care "este iubire". În acest sens, Sfântul Augustin a preluat noblețea iubirii platonice, identificând-o cu Spiritul Sfânt.

În întregul Ev Mediu și în Renaștere, de la iubirea curtenească la "dulcele stil nou" și neoplatonism florentin, a existat o oscilație între iubirea senzuală profundă și iubirea extazului religios, cu elemente de ezoterism și misticism.

În schimb, empirismul și naționalismul și-au însușit idea aristotelică a iubirii cu satisfacere a plăcerii sau cântare a utilului. Odată cu romantismul, regăsim o iubire intens pasională, învăluită în același timp de nostalgia pentru divin.

Pentru moralistii francezi din secolul al XVII – lea, în special B. Pascal, iubirea e un sentiment natural care îndeamna la propria conservare sau o pasiune dezordonată care duce la iubirea exclusivă de sine. J.J. Rousseau a analizat iubirea de sine, "sentiment născut în societate, care împinge pe fiecare individ să acorde mai multă atenție sieiși, decât oricărui altuia, care inspiră oamenilor toate relele pe care și le fac unii altora." Pentru filozoful secolului al XVIII – lea A. Smith, iubirea de sine se identifica cu interesul înțeles ca motor al acțiunilor umane ce stă la baza funcționării pieței ca mecanism autoreglat. După J. Kant, termenii au fost înlocuiți cu neologismul "egoist" căruia, curând, îi va fi opus "altruist".

Imcompletul nostru demers prin istoria conceptului demonstrează că din cele mai vechi timpuri oamenii s-au raportat la iubire ca la una din experiențele fundamentale.

Definițiile date duc către o singură concluzie: iubirea este manifestarea nostalgiei pentru absolut, singura capabilă să treacă de limită și să ne ducă în vecinătatea Perfecțiunii, pentru că doar cel ce iubește poate să înțeleagă Ființa; iubind, încerc să pun "Eul" meu în accord cu Universul.

Acesta este, cred, sensul iubirii.

Prof. Mariana Șchiaua

A iubi este însăși legea vieții. Este una dintre cele mai sublime acțiuni pe care o poate realiza o ființă umană. A iubi înseamnă a trai viața celuiilalt. Să uiți de tine și să te dăruiești cu totul celuiilalt fără a aștepta vreodată ceva în schimb, aceasta este adevărata iubire care te înalță și te purifică de tot ce e murdar în lumea aceasta.

Simboluri ale iubirii

Inima

În vechime, inima era considerată sursa tuturor emoțiilor umane, vena dragostei, pornită din inimă, avea ca punct final degetul inelar de la mâna stângă, deget pe care, în mod tradițional, este purtată verigheta. Expresia “ a dăruii inima” semnifică actul voluntar de dăruire totală a iubirii față de o persoană.

Inima este un simbol al zilei Sfântului Valentin, întrucât “ dragostea este un sentiment pornit din inimă” . Magicienii și alchimiștii au folosit inima ca un simbol plin de forță, în incantații și vrăji de dragoste, sau în descântece de întărire a unei relații de cuplu. Ca însemn al adevărului, “inima sacră” a lui Hristos este un punct central al credinței din biserica romano-catolică, reprezentând un simbol al iubirii Domnului față de oameni. Inima străpunsă de săgeata lui Cupidon (săgeata în al cărei vârful, conform legendei, era un diamant), este cel mai cunoscut simbol al dragostei. Ca reprezentare grafică a unui triunghi cu vârful în jos, inima semnifică un vas în care este turnată sau purtată dragostea.

Cupidon

Iubirea și atracția dintre un bărbat și o femeie este atribuită, conform tradiției, zeului Cupidon.

Cupidon ori Cupid este reprezentat de un băiețel dezbrăcat și rotofei, înzestrat cu aripi, afisând, adesea, un surâs răutăcios. El poartă un arc și o tolă cu săgeți, cele din urmă fiind folosite în străpungerea inimilor noastre cu fiorul amăgitor al dragostei. În Grecia antică, Eros (Cupidon) era fiul lui Ares, zeul războiului și al **Afroditei**, zeița dragostei și a frumuseții. Potrivit mărturiei lui Hesiod, Eros era o zeitățe provenită din Haos și reprezenta forțele primare ale dorinței. Conform unei legende din mitologia romană, mama lui Cupidon, Venus, era geloasă pe frumusețea muritoarei Psyche și i-a poruncit fiului ei să aducă o năpastă asupra rivalei sale. Cupidon, îndrăgostit până peste cap de Psyche, a luat-o însă în căsătorie. Tragedia a pornit de la faptul că, muritoare fiind, Psyche avea interdicția de nu îl privi pe soțul-zeu în față. Fericirea ei a durat până când, ispitită de surorile ei, Psyche a îndrăznit să treacă peste această îngrădire.

Cupidon, pentru a-i pedepsi îndrăzneala, a părăsit-o, iar Psyche s-a trezit, dintr-o dată, în mijlocul unei câmpii pustii, izolată de orice ființă umană. În căutarea iubitului ei, ea a ajuns la templul lui Venus. Neînduplecată în dorința ei de a o distruge pe tânăra femeie, zeița dragostei a supus-o unor crunte încercări, fiecare dintre ele mai grea și mai periculoasă decât cele precedente. Ultima probă prin care a trebuit să treacă Psyche a constat în sarcina de a face o călătorie în lumea subpământeană. Acolo, ea trebuia să sustragă niște bijuterii ale lui Persephone, soția lui Pluto, și să le pună într-o mică cutie încredințată de Venus. Deși fusese avertizată să nu se uite în cutie, Psyche nu a rezistat acestei tentații și drept urmare, a căzut pradă unui leșin mortal. Atunci când Cupidon a găsit-o, el a extras din ea somnul morții și l-a pus înapoi în cutie. Iertată de Cupidon, de Venus și de ceilalți zei, datorită iubirii sale credincioase, Psyche a fost ridicată la rangul de zeiță.

Harpa

Harpa (fermecată) este un simbol al dragostei și paradisului, un însemn al iubirii sub forma artei lirice, a muzicii și poeziei.

Potrivit legendei, prima harpa a fost creată de către Canola. După o ceartă cu iubitul ei, Canola a rătăcit tulburată prin nopți și a fost atrasă, la un moment dat, de o muzică magică care, în cele din urmă, a făcut-o să cadă pradă somnului. A doua zi dimineața, ea a descoperit sursa armonioasei melodii sub forma scheletului unei balene prin pielea cărei vântul articula notele muzicale. Inspirată de descoperire, Canola a creat cea dintâi harpă, pe care a dedicat-o lui Daghdha, zeița celtică a belșugului și protecției. Harpa lui Daghdha era vestită pentru capacitatea de a crea trei feluri de muzică: melancolică, veselă și liniștitoare.

Harpa este un instrument celtic tradițional. Ea simboliza o punte a iubirii care făcea legătura între pământ și paradis. În Norvegia și Islanda, coardele harpei formau o scară, simbolizând ridicarea către cel mai înalt stadiu al iubirii și o cale de acces către paradis. Biblicul rege David cânta la harpa Domnului, exprimându-și în acest fel devoțiunea și iubirea față de Dumnezeu.

Trandafirul

Trandafirul a simbolizat dragostea, pasiunea, dorința, voluptatea, puritatea și perfecțiunea fizică timp de secole.

În mitologia greacă și romană, primii trandafiri au apărut din sângele lui Adonis, datorită dragostei zeiței Afrodita (Venus). În acest fel, ei au devenit însemne ale iubirii și ale vieții eterne.

Trandafirii fără ghimpi simbolizează “dragostea la prima vedere” sau “Fecioara Maria. Bobocii de trandafir semnifică frumusețe, tinerețe și o inimă inocentă în iubire. Feciorie, adolescență femeii.

Porumbelul

Este simbol al iubirii, fidelității și credinței. “Păsările dragostei”, mici păsări cu un penaj multicolor, sunt originare din Africa. Ele poartă acest nume datorită atașamentului drăgăstos față de partenerul lor de cuplu, o astfel de pasăre neputând supraviețui fără perechea ei. În legende slave, după moarte, sufletul se transformă într-un porumbel care se înalță către paradisul iubirii. În hinduism, porumbelul este o reprezentare a spiritului și a infinitei lui capacități de a iubi. În mitologia greco-romană, porumbelul era pasărea sacră a zeiței dragostei Afrodita / Venus. În vechile practici ebraice, porumbelul era sacrificat ca un dar de dragoste semnificând purificarea unei recente mame după naștere. În occident, porumbelul și turturica sunt simboluri ale dragostei întâlnite frecvent în tradițiile de nuntă.

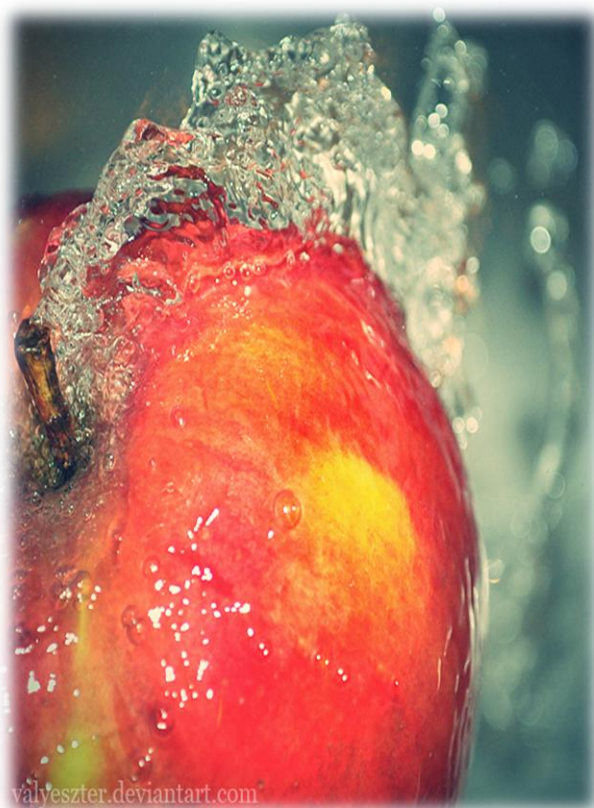
Nodurile dragostei

Simbol al iubirii eterne, nodul iubirii este o populară emblemă celtică, de proveniență irlandeză. Tinerele femei din lumea musulmană obișnuiau să își transmită mesaje de dragoste prin intermediul unor astfel de noduri, împletite în covoare.

Mărul

Mărul este un simbol al dragostei, extazului, fertilității și belșugului. În istoria timpurie a Greciei, mărul avea un rol esențial în ritualul curțării unei femei. De exemplu, în secolul VII, un cuplu care își dorea fericirea trebuia să împarta un măr, ca simbol al căsătoriei și însemn al speranței într-o uniune fertilă. În China, mărul reprezintă pacea, iar florile de măr sunt un simbol al adorației. În vechea tradiție a Țiganilor, dacă o femeie mânca jumătatea unui măr înainte miezului nopții, iar cealaltă jumătate după ora 12 noaptea, putea să îi apară în vis bărbatul pe care îl va iubi.

La căsătoria lui Zeus cu Hera, Gaia i-a dăruit miresei mere, ca o emblemă a iubirii și uniunii maritale. Dionysus, zeul grec al vinului, atunci când o curta pe Afrodita, i-a dat în dar acesteia, ca simbol al dragostei care îl însuflețea, mere și vin.

Chirana Mihaela Nurciu
a X-a A

Dragobetele

Pe 24 februarie se iubește. Se iubește în stilul dulce românesc, în cel mai curat și mai intens mod. Este zi de primăvară, iar natura revine la viață, păsările presară bucurie, florile anotimpului ne încântă simțurile, voia bună e la ea acasă, pe plaiurile mioritice.

Este ziua lui Dragobete, numit și Năvalnicul sau Logodnicul Păsărilor, fecior chipeș și puternic, ce ne aduce iubirea în casă și în suflet. Legenda povestește despre Dragobete ca fiind un personaj mitologic, similar lui Eros, al vechilor greci, și lui Cupidon, al romanilor, ce oficia în cer, la începutul fiecărei primăveri, nunta tuturor animalelor, tradiție ce s-a extins treptat până în rândul oamenilor și a dat naștere unor obiceiuri specifice românilor din sudul și nordul Dunării.

În mediul rural, în special, tradiția străveche, riturile vechilor traci rămân încă vii. Romanul de aici își mai aduce încă aminte de obiceiul de demult al fetelor și băieților, care, în ziua lui Dragobete, se primeneau în haine curate de sărbătoare și porneau cu voie bună înspre pădure, pentru a culege ghiociei, viorele, tămâioasă, pe care le așezau la icoane și le foloseau la diverse farmece de dragoste. Înspre ora prânzului, fetele porneau în goana înspre sat, fuga fiecăreia atrăgând după sine câte un baiat, și nu unul oarecare, ci acela care le îndrăgea. De își prindea aleasa, acesta îi fura o sărutare în văzul lumii, sărutare ce simboliza legământul lor de dragoste pe întregul an de zile. De aici și celebra zicală "Dragobetele sărută fetele!", mult îndrăgită de fetele nerăbdătoare, ce purtau în suflet speranța primirii a cât mai multor sărutări, ce erau menite să le aducă acestora dragoste pe deplin în viitor. Un alt obicei al fetelor era de a strânge omătul netopit, apa de ploaie sau de izvor, pe care o considerau ca având efecte magice asupra lor atunci când o foloseau, întrucât deveneau mai frumoase și mai dragăstoase.

Flăcăii strânși în cete sau mulțimile de fete obișnuiau ca, în ziua de Dragobete, să își cresteze brațul în formă de cruce, după care își suprapuneau tăieturile, devenind astfel frați, respectiv surori de cruce. Tradiția mai spune că, în aceasta zi, când biserica creștină sărbătorește Aflarea Capului Sfântului Ioan, oamenii își întrerupeau toate muncile, curățându-și și aranjându-și înăsa casa, pentru a-l întâmpina cum se cuvine pe zeul iubirii, care nu venea singur, ci însoțit de așa-numitele zâne Dragostele, ce le șopteau vorbe de amor îndrăgostiților. Fiecare avea grijă ca aceasta zi să nu îi prindă fără pereche, ceea ce ar fi reprezentat un semn rău, prevestitor de singurătate pe întreg parcursul anului, până la următoarea zi de Dragobete.

Prilej de bucurie și bunăstare, Dragobetele reprezintă una dintre cele mai frumoase obiceiuri străvechi ale poporului român. Păcat însă că foarte mulți i-au uitat semnificația și au substituit-o cu sărbătoarea vecinilor noștri occidentali, aceea a Sf-ului Valentin, ce nu are nici o înrudire cu mitologia populară română. Însă românii care cunosc legenda lui Dragobete o celebrează pe 24 februarie a fiecărei primăveri. Nu uitați nici voi că iubirea este la ea acasă!

M
i
t
u
r
i

Veneția

Veneția a reprezentat timp de o mie de ani unul dintre cele mai importante orașe-port, care au contribuit la înflorirea comerțului în toată lumea. În Veneția medievală se comercializau nenumărate produse transportate pe cale maritimă: mătase, grâne, condimente. De asemenea, orașul a avut o puternică influență în domeniul artelor, din timpul Renașterii, până la sfârșitul secolului al XVII-lea.

Nu sunt aspecte certe asupra originii orașului: cu toate legenda locală acreditează ziua de 25 martie a anului 421 drept moment al întemeierii Cetății, se pare că Veneția s-a născut ca urmare a fluxului de refugiați care au abandonat Câmpia Padan sub amenințarea invaziei longobarde din nordul Italiei în anul 568. În sec al XVIII-lea, Veneția era printre orașele cele mai rafinate din Europa, cu o mare influență în domeniul artelor, arhitecturii și al literaturii acelei perioade.

La intrarea în oras se poate auzi aceeași întrebare pe buzele tuturor turiștilor neinițiați: Încotro spre piața San Marco? Dar Veneția trebuie savurată în întregime. Labirintul de canale, străduțele înguste ticsite cu magazine și cafenele, priveliștile de neegalat și sentimentele pe care ți le trezește acest oraș sunt toate motive excelente pentru a te trezi dimineața devreme și a face un tur de oraș înainte de sosirea hoardelor de turiști. Nici un răsărit de soare nu va fi la fel odată ce ai văzut unul din piața San Marco. Nici o plimbare cu barca nu te va mai impresiona odată ce te-ai plimbat pe canalele orasului.

Deși majoritatea ghizilor nu îți recomandă să rătăcești în orașele mari ale lumii, în Veneția trebuie să te pierzi măcar o zi. Orașul nu poate fi savurat cu adevărat decât dacă te aventurezi fără hartă prin mulțimea de straduțe lăturalnice, alei, canale și piețe. Nu cauta să ajungi undeva anume în aceasta zi, aici este locul perfect să te plimbi ore în șir, pretinzând că știi unde te aflii.

Privește minunățiile unui oraș construit pe 177 de insule și savurează un espresso într-una din nenumăratele cafenele cu vedere la mare, într-o zi însorită. Treci pe lângă palatele plutitoare și casele așezate pe stâlpi de lemn.

Obiectivele turistice sunt nenumărate: fiecare străduță, fiecare clădire este un monument. Fiecare canal și fiecare pod este o oportunitate fotografică, și la cele 354 de poduri și 150 de canale e imposibil să nu rămâi impresionat. Dar pentru a nu te lăsa copleșit de forfota orașului, stabilește-ți dinainte muzeele și locațiile pe care vrei neapărat să le vizitezi și apoi savurează-ți plimbările în tihnă.

"Suferințele tânărului Werther" de Johann Wolfgang Goethe

Suferințele tânărului Werther este un roman epistolar și, totodată, o capodoperă a acestei specii foarte la modă în secolul al XVIII-lea. Astfel, perspectiva asupra întâmplărilor se conturează exclusiv prin corespondența dintre Werther și Wilhelm. Werther pleacă într-o călătorie, prilej cu care îi povestește prietenului său - în scrisori vii și detaliate ca un jurnal - întâmplările sale. În cele șapte luni de schimb epistolar, din mai până în decembrie 1771, urmărim de foarte aproape, din intimitatea cuvintelor personajului însuși, transformarea extremă a sensibilității acestuia. Cauza este, firește, iubirea pentru tânăra Lotte. Sentimentele care îi covârșesc puterea de a mai trăi și piedica pe care o află în logodnicul de neînălțurat al Lottei îl conduc pe Werther la strania dorință de a-și curma viața. Sinuciderea se produce pe fundalul versurilor lui Ossian.

Scrisoare după scrisoare, începând cu data de 4 mai 1771, și încheind cu 21 decembrie, corespondența dintre Werther și prietenul său Wilhelm desfășoară relatarea iubirii lui Werther pentru Lotte. Așadar, iubirea lui Werther se desfășoară pe parcursul a șapte luni. Atât îi trebuie lui Werther pentru a se îndrăgosti și, la capătul celor șapte luni, pentru a muri.

Werther este un prizonier al destinului pentru că strategia sa este unidimensională, așa cum unidimensional este destinul însuși. Nu există destin construit pe două sau mai multe valori. Logica univocă din care se construiește calea destinului este bazată pe o valoare singulară, iar variatele căi care ar putea construi imaginea unei diversități este făcută să ducă până la urmă într-un singur punct. Valoarea ultimă a destinului este atingerea unui punct din care toate celelalte să fie excluse.

Într-una din scrisori, Werther mărturisește că Lotte este logodită. Lucrurile capătă alt semn. Luna, stelele, arborii dobândească altă expresie. Nu există o conștiință a lui Werther asupra schimbării, există însă o percepție: Lotte este logodită, un altul se va căsători cu ea, Lotte nu-i va aparține niciodată.

Iubirea lui Werther intră pe panta imposibilității sale. Werther o acceptă ca pe o fatalitate. Nu intră în discuție ruperea logodnei, desfacerea ei și o altă relație, cu adevărat fericită. Nu este de conceput așa ceva de către Werther. El este ceea ce Schiller avea să numească, în aceeași perioadă, sufletul frumos, adică sufletul în care comandamentele și legile morale își găseau în mod absolut satisfacție.

Sufletul lui Werther devine adăpostul a două tipuri de absolut. În el se găseau pasiunea sa indestructibilă și respectul pentru legea morală. Cele două intră în conflict. Și nu din cauze formale, ca și cum două absoluturi nu pot coexista într-unul și același subiect, ci pur și simplu pentru că exigențele lor devin contrarii. Pasiunea lui Werther o cerea pe Lotte, legea morală i-o interzicea. Cele două nu pot fi conciliate, ambele își sunt egale în recunoașterea sufletului frumos.

Sub povara conflictului Werther începe să se clatine. „Dragă Wilhelm,- îi scrie el prietenului - ar fi existat o posibilitate de ieșire. Dar este vorba despre o pasiune fără margini, adică despre o pasiune căreia îi lipsește tocmai ceea ce ar fi fost caracterul ei suportabil. Numai că nu este vorba despre așa ceva. „Cu brațele deschise stăteam pe marginea abisului și respiram mireasma din adâncuri.” „Ce să fie dragul meu? Mi-e frică de mine însumi”. Treptat, în sufletul lui Werther își face loc ideea morții și, pe urmele ei, hotărârea de a-i urma.

Înainte de a muri, cei doi se întâlnesc și Werther îi citește din cântecele lui Ossian. Printr-un intermediar ei își spun tot ce au de spus. Intermediarul le rostește cuvintele finale, epitaful de pe mormânt.

Ultimele cuvinte ale lui Werther sunt binecuvântarea adresată lui Albert, logodnicul lui Lotte. Albert! Fă-ți îngerul fericit! Și Domnul să te binecuvânteze! În 21 decembrie, când îi adresează cuvintele de mai sus lui Albert, Werther nu mai dispunea de sine. Nu mai era un om liber, și nici vesel așa cum fusese înainte de a face cunoștință cu Lotte. Între 4 mai și 21 decembrie Werther evoluează de la starea unui om liber la starea unuia care nu mai dispune de sine și nici de actele sale. Încă din 8 noiembrie el îi scria lui Wilhelm: „dragul meu, sunt pierdut. Poate să facă din mine ce vrea iar în 14 decembrie admite că nu mai dorește nimic și nu mai vrea nimic.” În urmă cu doar patru luni starea sa de spirit era cu totul alta. În 4 mai, când se instalează în ținutul Lottei, îi scria lui Wilhelm: „Ce vesel sunt că am plecat! Ce e și inima omului, iubite prietene! Să te părăsesc pe tine, care îmi ești atât de drag, de care eram nedespărțit, și să fiu vesel! Știu că ai să mă ierți. N-au fost oare toate celelalte legături ale mele parcă anume alese de soartă ca să neliniștească o inimă ca a mea?”

Întreg conflictul lui Werther este prefigurat aici, în marginea observației despre inimă. Ce e și inima omului, se miră el, inima care îl desparte de Wilhelm și îl poartă acolo unde nici el nu știe încă, și nici de ce. Inima este cea care îl separă pe Werther de ceea ce ar fi trebuit el să facă, să nu-l părăsească pe Wilhelm și să nu ia calea pe care i-o cerea ea. Inima îl opune pe Werther datoriei și tot ea, în acest moment de început, este cea care se arată în câștig. Werther își urmează inimă și lasă în urmă datoria.

Laura Ilie
a X-a A

"Love story"

DISTRIBUȚIE

Ali MacGraw: Jennifer Cavalleri-Barrett
Ryan O'Neal: Oliver Barrett IV
John Marley: Phil Cavelleri
Ray Milland: Oliver Barrett III
Russell Nype: Dean Thompson
Katharine Balfour: Mrs. Barrett
Sydney Walker: Dr. Shapely
Robert Modica: Dr. Addison
Walker Daniels: Ray Stratton
Tommy Lee Jones: Hank Simpson

Conținut

Filmul ecranizează povestea lui Oliver Barrett IV, care provenea dintr-o familie înstărită și respectată de absolvenți ai Universității Harvard. Oliver Barrett, student al Universității Harvard se îndrăgostește de Jennifer Cavelleri, o fată ce provenea din clasa muncitoare, studentă la Radcliffe College. Înaintea absolvirii, cei doi se hotărăsc să se căsătorească, chiar dacă era împotriva dorințelor lui Oliver. Fără suportul financiar al tatălui lui Oliver cuplul se luptă să plătească Harvard Law School cu Jenny lucrând ca și profesoară de muzică la o școală privată de muzică.

Absolvind al treilea în clasa, Oliver acceptă o slujbă respectabilă la o firmă de drept din New York. Cu noul venit, a lui Oliver, cuplul decide să aibă un copil. După ce nu izbutesc să îl conceapă, ei consultă un specialist, care, după mai multe teste, îl înștiințează pe Oliver că Jenny este bolnavă și că, în curând va muri. Nu este spus explicit, dar se pare că suferă de leucemie.

Aprecieri

Un film de referință pentru genul său, o poveste de dragoste superbă și dureroasă care a încântat și va mai încânta multe generații.

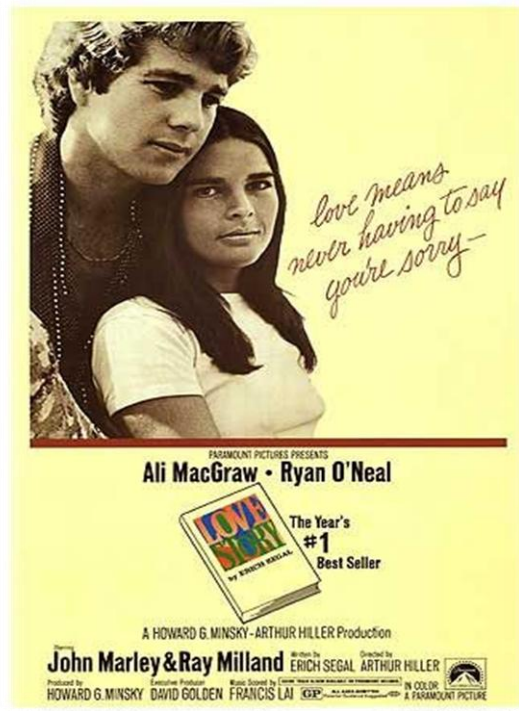
Într-adevar este un film unic, cu un premiu Oscar binemeritat. Povestea de dragoste din „Love Story” te înduioșează până la lacrimi. Spectatorii plâng la film, un fel de echivalent american al filmului clasic Anna Karenina, la care s-au udat milioane de batiste. Desigur, actrița din cuplu are un rol principal dificil pe care l-a realizat cu desăvârșire. Doar cei care au avut rude în familie afectate în același fel vor înțelege cu adevărat, sau mai bine zis, simți tragedia din film și aprecia pe deplin jocul foarte realist al actorilor principali din cuplu. Deși filmul a fost premiat la Oscar așa cum trebuia, cei din Academie au fost foarte nedrepti cu actorii. Actrița a fost recunoscută pe bună dreptate cu două Golden Globes și ar fi trebuit să fi luat și premiul Oscar.

Este o peliculă excepțională, de unde poți extrage multe învățăminte, chiar și din replici geniale, nu numai din acțiunea filmului: **"dragostea adevărată înseamnă să nu fii nevoit niciodată să spui îmi pare rău"**, ca și cea din "A walk to remember": **"dragostea noastră este ca vantul....nu o putem vedea, dar o putem simți"**.

Indiferent că ai 10 sau 100 ani nu te va lăsa indiferent și îți va fi foarte greu să-ți stăpânești emoțiile.

Manuela Ioana Crăiniceanu

a X-a A

Un film

Compatibilitate Leu-Leu : În univers există și sisteme solare cu doi aștri în centru. Aici strălucirea și căldura sunt maxime, iar planetele care se rotesc în jurul acestui nucleu dublu sunt deseori pârjolite. Cam așa stau lucrurile și cu relația dintre doi Lei: e la fel de puțin întâlnită, dar, atunci când reușește, strălucirea este maximă. Cuplul e unul foarte dinamic și reușește mai întotdeauna să strălucească în societate.

Compatibilitate Scorpion – Pești: Două semne de apă, capabile de trăiri foarte intense, care se conduc mai degrabă după emoții decât după rațiune. Amândoi înțeleg că universul înseamnă mai mult decât pot să vadă și să înțeleagă majoritatea celor care îi înconjoară. Într-un cuvânt, Peștele pare una dintre cele mai bune partide pentru Scorpion, iar reciproca este și ea valabilă.

Compatibilitate Capricorn-Capricorn: E cea mai buna uniune pe care o pot face cei doi. Se inteleg de minune, chiar si in lipsurile pe care le au si comunicarca dintre ei e libera si spontana. Se aseamana foarte mult si isi vor contuga cu succes energiile afective si profesionale, ajungand in scurt timp la o legatura de invidiat.

Compatibilitate Vărsător-Vărsător: Relatie buna, in care ambii parteneri se gandesc la problemele umanitatii si incearca sa-i ajute pe cei din jurul lor. Riscul care poate apare este acela ca traind pentru prieteni vor uita de ei insisi detasandu-se de orice problema care va aparea in cuplu. Au momente de individualism cand nu reusesc sa se inteleaga nici pe ei, nici pe cei de alaturi de ei sau pe prieteni. Ideile pe care le concep impreuna sunt aspectul forte al relatiei. Daca nu vor uita sa picure si un dram de romantism in relatia lor, atunci totul va fi perfect.

Compatibilitate Pești-Scorpion: Două semne de apă, capabile de trăiri foarte intense, care se conduc mai degrabă după emoții decât după rațiune. Amândoi înțeleg că universul înseamnă mai mult decât pot să vadă și să înțeleagă majoritatea celor care îi înconjoară. Într-un cuvânt, Peștele pare una dintre cele mai bune partide pentru Scorpion, iar reciproca este și ea valabilă.

Secretele unui cuplu fericit

Fiecare își explică în felul lui motivele pentru care se află într-o anumită relație, dar lucrurile sunt mult mai complexe decât par. Atracția se bazează pe o serie complexă de mesaje ascunse de care nu suntem conștienți că le primim sau le emitem.

Locul în familie

Rolul pe care l-a avut în familia de origine determină rolul pe care îl are un om în familia pe care și-o întemeiază singur ulterior. Copiii unici sau copiii cei mai mari dintr-o familie tind să fie perfecționiști, motivați și își asumă responsabilitatea pentru aproape orice. Al doilea copil din familie e în general mai rebel, mai aventuros, tinde să se opună convențiilor. Mezinii sunt firi luminoase, deschise, cu care e ușor de relaționat.

Mediul asemănător

Oamenii cu trecut sau educație similară se atrag unii pe ceilalți, chiar dacă nu au informații despre modul cum au crescut. Relațiile de succes sunt cele mai adesea cele realizate între oameni cu educație similară și care aparțin aceleiași clase sociale.

Mesagerii chimici

S-au spus foarte multe lucruri despre feromoni, substanțe chimice pe care nu le mai detectăm conștient, dar care determină gradul de atracție fizică dinre doi oameni. Organismul uman recunoaște mirosul compatibil, ceea ce sugerează o compatibilitate genetică și deci producerea de urmași sănătoși.

Forma feței

Forma similară a feței este de asemenea un factor care determină atracția. Proporția dintre nas, gură și ochi similară cu a ta, este foarte posibil să te atragă. O altă teorie este că ne fixăm pe prima figură pe care am văzut-o după naștere și acest lucru ar determina cum trebuie să fie părul, culoarea pielii și forma feței unui om pentru a ne atrage mai târziu în viață.

Degetul mijlociu

Cercetătorii au descoperit că în cuplurile cele mai longitive degetele mijlocii ale partenerilor corespund ca lungime. Acest lucru nu a fost explicat științific, dar testul degetului mijlociu funcționează de cele mai multe ori.

Caracteristicile părinților

Relația pe care o are un om cu părinții lui este poate cel mai puternic indicator privind genul de partener de care se va simți atras acesta. Dacă familia originară a oferit stabilitate, o relație echilibrată față de copii și o cantitate rezonabilă de responsabilități copilului, la maturitate acesta va căuta relații și oameni la fel de echilibrați. Dacă însă tatăl a fost infidel sau mama i-a povestit copilului toate problemele ei de cuplu, psihologii cred că acesta va căuta oameni alături de care să poată recrea problemele de cuplu pe care le-a văzut în familia de origine, sperând într-un rezultat diferit. De aceea unii oameni sunt "salvatori", atrași de persoane dependente, violente sau instabile emoțional.

Proveniența din aceeași zonă

Potrivit studiilor, partenerii trebuie să provină din aceeași zonă, nici de foarte aproape, nici de la distanțe foarte mari, pentru a consolida fondul comun de gene. Astfel, din punct de vedere al naturii, este logic să ne alegem partenerii din aceeași zonă geografică.

În general, atunci când unul dintre parteneri sau amândoi au senzația că sunt prinși într-o capcană fără ieșire sau încetează să-și mai aprecieze eforturile reciproce, cei doi încep să se certe frecvent și "explodează" din orice lucru mărunț. De multe ori, partenerii încetează să mai facă acele mici lucruri plăcute menite să consolideze relația lor. Pe acest fundal apar neglijările, certurile și criticile frecvente. Multe dintre aceste interacțiuni negative sunt determinate de așteptările nerealiste ale partenerilor cu privire la celălalt sau de convingerile lor negative cu privire la relația în sine. Această gândire catastrofală nu face altceva decât să blocheze procesul de comunicare dintre parteneri și să genereze alte conflicte.

Soluția este destul de simplă. Nu trebuie să tăcem, ci să ne exprimăm dorințele și așteptările cât mai clar și mai des, pentru ca partenerul să știe cum și când să ne facă o surpriză.

Andreea Enache, Cristina Iancu
a X-a A

In imagini

I u b i r e a

"Dragostea – dulce-amară, nestăpânită, mă copleșește, mă înfioara"
- Sappho

Ioana Ciobanu
a X-a A

"Nimeni mai sfânt în viață decât prima iubire, te atinge cu fluturarea aripilor ei de mătase"

Henry Wadsworth Longfellow

"Așteptarea înfiorată mă amețește, închipuita desfătare este atât de dulce încât îmi îmbată simțurile."

William Shakespeare

„Voi împleti violete albe și delicate narcise, voi împleti mirt și crini, șofran și strălucitoare zambile; le voi lega cu trandafirii dragostei, iar pe fruntea și tâmpilele iubitei voi așeza cununa ce va presăra petale înmiresmate în părul ei”

Meleager

„Poți să pui la îndoială că stelele strălucitoare ar fi foc, și că soarele se mișcă pe cer. Poți să crezi că adevărul curat este minciună. Dar niciodată să nu te îndoiești de dragostea mea”

William Shakespeare

„Există creaturi nenumărate care își strigă din zori până în noapte dragostea, tânguindu-se: iubesc, iubesc! Dar pasiunea tăcută a fluturelui care își lasă trupul firav pradă flăcărilor este mai profundă. Așa este dragostea mea...”

Cântec tradițional japonez

Matei Alexandru Popa

a X-a A

unui îndrăgostit

Scrisoare

Mă înalț
pentru a te
înțelege
și a descoperi
că viața
poate oferi
mult mai
mult
decât
pasiune
egoistă
sau
pretenții
care încep
cu EU.

Iubire, trăiesc datorită curajului pe care mi-l inspiri.
Mă înalț pentru a te înțelege și a descoperii că viața poate oferi mult mai mult decât pasiune egoistă sau pretenții care încep cu EU.
Iubesc ceea ce ești, cu o dragoste mai puternică decât distanța, mai tare decât timpul, mai neîndurătoare decât rațiunea, în ciuda faptului că ești distanță timp și rațiune.

Nu mai mi-e frică de mine, de sentimente pe care le-am ascuns din teama de vulnerabilitate, mi-e frica doar de mâinele care va intensifica dorul de tine.
Trăiești în fiecare bucățică din mine, în fiecare gând, lacrimă sau zâmbet cu care înfrunt clipele.

Împletesc teama cu singurătatea și te descopăr dincolo de ele luptând cu un destin potrivit.

Și dacă dragostea e mai puternică decât uitarea, curajul tău, curajul nostru va învinge orice.

Cu tine alături sunt întreagă, iar inima mea abia suportă atâta fericire.
Trezești în mine furtună, și vânt și pasiune și moarte și viață și cânt și durere dar simt că trăiesc și mă înalț și cobor cu fiecare bătaie a inimii.

Iubim, trăim, ne vom regăsi în eternitate, iar dacă ne vom pierde de-a lungul drumului, eternitatea ne va găsi ea pe noi pentru că esența ei se află în dragostea noastră.

Andreea Enache
a X-a A

Manuscris de dragoste

PRELUDIU

Romanțele astrale se tot leagă între noi...
Ce m-aș face fără tine? Fără „noi” în amândoi?
Te iubesc cu tot „eul” pe care-l am în mine, eu;
Iar tu, preafrumoasă, tu ești mult prea soarele meu.
Parfumul părului tău, stând plăpând pe corpul meu;
Stins, cuprins de drag și dor, neastâmpăr de dragoste,
Iar corpul tău, pătimăș, zvârcolindu-se ușor,
Puțin câte puțin, înclinat, încantat,
Mânat de un fior, mângâiat încetișor...
Stă și se zbate în negura nopții prin gândul meu,
Îmi rostește, trupul tău, cuvinte de alint
Și-mi vorbește, șoptit, ia-mă pe mine toata,
Iar eu cu tine, tu, amândoi, să-mpletim lumea odată,
Precum soarele și luna, mările și oceanele din jur
Și-ți promit, preafrumoasă, că nu te voi lasă,
Iar frunzele de toamnă nu se vor așeza în zadar peste chipul tau,
Iar nopțile de iarnă nu vor șade greu, niciodată.
De-ar fi zilele fără lună și serile cu soare,
Te-aș ține neîncetat în parade paradisiace printre stropii de primăvară.
Ne-am scălda în promenade profunde în toi de zi și în miez de noapte.
Și totuși, buzele tale nu sunt încă încântate...
Poate ai vreo nedumerire?
Căci eu sigur numai în fața ta mă-nchin.
Niciodată nu te voi privi cu vreun ochi străin.

ÎNFĂȚȘARE

Ochii tăi, deschiși, rotunzi... îmi arată
Ce poate vrea o fată, de la mine...de la viață
Ți se-nfățișează pe față... nu-i nimic de ascuns.
Te voi privi numai în liniste, în taină,
Ca nu cumva să perturb, spiritul delicat, nepătruns
Al asemanării tale...
Umerii tăi goi, sculptați în fildeș îmi zâmbesc.
Haina ta, bine arată. Tu o porți hai-hui, ca o fată
Și tocmai de aceea, eu te iubesc.
Mă uit la obrazul tău... îmi cerșește o sărutare.
Iar picioarele tale subțiri, alunecoase,
Se-ncolăcesc instinctiv.
Te simt fragilă, scumpă Afrodită...
Te contemplu și mă mir, ești imperfectă...
Dar pe noi nu perfecțiunea ne interesează, ci sentimentul infiorător.
Te ascult, cu timpanul presat de pieptul tău,

Inima îți bate... auzi cum țipă?
Pecetluiți să fim, buze pe buze, tandru, domol...
Inocența ta supusă, prin zâmbete provocatoare
Îmi lasă o aromă de neuitat...
Ne-aruncăm într-o beție de sărutări furtunoase,
Iar eu te prind de talie, și te strang incet.
Să gustăm împreună un suav menuet.
Mă-ntrebi: Oare? Și-ți răspund afirmativ.
Stăm scăldați în soare și ne admirăm contemplativ.
Capul tău rotund poartă un păr șaten...
Mă joc cu el...iar tu prin al meu, ondulat.
Rotunjimea coapselor tale, curbate,
Este, fără-ndoială, lipsita de orice greseală,
Iar gleznele tale, atât de subțiri, atât de omagiate
Sunt călcâiul meu slab, plin de păcate.
Hai să gustăm, împreună, unul din celălalt
Și apoi să-mi spui cum a fost.
Eu îți voi spune, frumoasă, că ai gustul piersicilor de vară
Și mireasma florilor de-nceput de an,
Iar sărutarea ta, mă înfioară
Și atingerea moale, ca și coardele unui pian.
Râsul tău mă înnebunește
Și tu nici nu stii ce aiurit sunt,
Când eu, fugind prin ploaie,
Te caut pe tine, să te-adapostesc de furtună.
Offfff, nebună ești. Eu mă gândeam să te sărut,
Iar tu, îți puneai în gândire un alt gând nepriceput.
Și când te-ai uitat la mine, norii de pe cer, ii vezi? S-au dus...
Ne imaginam, ca într-o mare iubire, așezați undeva, prin apus.

ÎNTR-UN BĂTĂI DE INIMĂ

Schițez o mică rememorare, mai ții minte când ne-am cunoscut?
Era o zi frumoasă, de mai, ca și astăzi... Era un nou început.
Te-am văzut, duioasă și ceream să te mai văd cândva.
Iar când vocea ta, călduroasă, s-a înduplecat să-mi spună ceva,
Am rămas, cuprins de viață, uitat în privirea ta.
M-ai prins de păr, eu ți-am netezit bretonul,
Am râs apoi, cât tot poporul, de l-anceputuri și până azi.
Încetul cu încetul, cu străngeri slabe ale mâinilor, ne-am cunoscut.
Chiar și-acum îmi amintesc, exact, sentimentul clipei în care te-am ținut
Sub aripa mea protectoare, pe tine, ființă de lut,
Modelată, din întâmplare, într-o minune de neconceput.
Ne-am strâns în brațe și piepturile ni le-am lipit,
Te lăsați, plină de voluptate, îndoită și înăbușită în brațe,
Cădeai pe spate, iar eu te țineam drept.
Și tu-mi răspundeai cu bătaii de inimă peltică.
Eu așteptam, ca și azi, îți repet, atingerea ta feminină.

ULTIMA STRIGARE

Ca doi soldați, exilați în război,
Suntem uniți într-o glorie de pământ și noroi.
Uniți, ca doi fruntași să fim mereu,
Iar tu, preafrumoasă, tu să fii mult prea sufletul meu.
Și să nu mă uiți, niciodată.
Căci altfel...
Ce m-aș face fără tine?
Strop de viață dulce-amar...
Însămânțat în neuitare, încătușat în ireal.
Iar tu nu, nu mă lăsa..
Nu-mi abandona nicio-îmbrățișare.
Și să-ți așez luna la picioare,
Lasă-mă, o dată doar,
Căci te iubesc adânc în mare
Dragoste de chip astral.

Matei Alexandru Popa

a X-a A

Iubirea - cetatea eternă a omului

Iubirea este un castel în Spania, un castel care dăinuie dintotdeauna pentru totdeauna. El nu are nevoie de restaurații fiindcă nu este supus perisabilului. Ce s-ar întâmpla oare dacă i-ar cădea piatra de temelie ?

Războiul declanșat ar fi ultimul, fiindcă iată, acest castel nu apără un sat, sau un regat, apără un scop, un ideal, poate acesta este motivul pentru care iubirea este confundată cu un ideal.

Castelul acesta nu are schițe sau cadastru și totuși a fost contemplat de multe perechi de ochi. Mulți i-au călcat pragurile, sprijinindu-și sufletele arse pe răcoarea zidurilor sale. Unii au venit pe întuneric, mulți au venit orbi la amiază.

Cum poți să găsești un loc pe întuneric, mai ales atunci când ceea ce cauți tu nu poate fi nici auzit, nici mirosit nici gustat. Trebuie să cauți cu palmele, să îți înfigi degetele în pământ și să cercetezi, până vei reuși, poate, să îți strecoari degetele printre mușchii vreunui zid. Durerea falangelor te va doborî însă și vei renunța. Vei blestema castelul zdrobindu-ți degetele și chiar atunci făcliile turnurilor sale îți vor lumina chipul obosit.

Vei închide ochii și vei aștepta să îți fie deschisi. Iar după ce îți sunt despărțite pleoapele, în spatele păturii albe instantanee, fie vei vedea Edenul, fie vei vedea...în întuneric.

Acum sunteți egali, tu și focul ! Îl alergi spre castel în timp ce sufletul îți este mistuit, iar cenușa lui pavează prima cărare. Luminezi noaptea, dar afară este încă zi. Focul nu aleargă înaintea ta ci în tine ! Sufletul tău nu va arăta calea altora. Tu încă ai ochii închiși și nu ți-ai mișcat niciun mușchi. Așa că deschide-i și pășește în cetate !

Nu încerca să cauți castelul în Spania sau oriunde în alta parte, doar deschide ochii fiindcă turnurile sale se află fix în fața ta !

Elogiul adolescentei

Ce scrii despre oceanul în care înoți? Știi doar că este albastru, imens și că te învârti de ceva vreme pe aici, dar cum convingi tu muntele bătrân și negru sau iarba fragedă și verde să își ia picioarele la spinare și să vină aici să se dizolve?

Ar trebui să fie destul de dificil, dar amândoi uităm un lucru: și iarba, și muntele au răsarit din ocean, adică chiar de aici de unde tu pierzi zile întregi înotând cu fața spre soare, fără măcar să te odihnești. Luna îți spală fața în fiecare noapte, iar soarele îți pudrează ușor obraji în amurg.

Euforia asta nu se mai termină! Ești liber, singur și nu îți este dor de nimic!

Juri că vei prinde soarele și vei pluti pe el, iar când se va sparge balonul galben, știi că mai ai unul alb! Dar nu ai chef azi, și adormi. A doua zi te întrebi ce ai cu săracele mingi fosforescente?!

Într-o altă zi un val te trezește din somnul tău fericit. Crăpătura buzelor se umple de dulceață, fiindcă oceanul ăsta e unul dulce, dar tu niciodată nu ai gustat din el. Până să te întrebi de unde vine năvalnicul, a trecut de tine și acum înoți orbește să îl prinzi din urmă, dar deja e înfrățit cu amurgul.

Plângi și îi povestești lunii care te ascultă mângâietoare. Cum să te ajute ea? Îți promiți că mâine o să îneci balonul galben și adormi din nou.

Te scufunzi hotărât ca a doua zi, să sari până la mingea de foc, dar un alt val te izbește fix în inimă când părăsești apa. De data asta e unul mai leneș, te așteaptă cand obosești, te poartă pe culmea lui când dormi, va întreceți spre amurg și parcă nu mai urăști soarele deloc.

Fiecare zi e la fel : tu, valul, soarele și luna. Nu ai nevoie de nimic, și parcă euforia asta nu se mai termină. Soarele îți înroșește și mai tare obraji, luna te sfințește și mai mult, și îți crește sufletul.

Dar iată că apa începe să se răcească. La început nu îi dai importanță, e răcoare, sufletului tău incandescent îi este bine, calmul te înconjoară. Dar iată că timpul trece și apa devine cristalină, apoi albă. Valul, bunul tău prieten, valul, a înghețat. Soarele nu își mai arată fața, iar luna îți trimite doar o auroră străvezie să îți sticlească singuratatea. Te simți singur!

Acum te gândești cum să convingi iarba și muntele să se piardă în lumea ta... Te gândești că vei avea cu cine să îți împarți zilele. Dar ce s-ar alege din azurul tău dacă îl asezonezi cu vernil și cu negru mat?

Chiar de ai alege una din ele, tot negrul muntelui ar rămâne proeminent, așa că mergi până la capătul ghețarului și așează-ți primul pas pe pământul de la poalele masivului.

Urcă până nu îți mai simți picioarele, fiindcă pe iarba te-ai odihnit, iar oceanul ți-a potolit peste măsură setea. Urcă, și vei vedea cum valul se va topi și îți va potoli, din nou, setea când vei fi ajuns în vârful muntelui.

Despre iubire

Poate acum doi ani nu eram persoana potrivită pentru a vorbi despre acest sentiment plăcut al vieții, însă totul s-a schimbat... Acum îmi permit să gandesc din postura unui om îndrăgostit.

Îmi amintesc și acum cu plăcere primul sărut adevărat, îmi amintesc prima strângere de mână, prima îmbrățișare, prima privire a iubitei mele ce mă făcea, cu adevărat, să mă simt în al nouălea cer, primul fior care mi-a trecut prin inimă la atingerea suavă a buzelor noastre... suntem totul împreună și nimic separați, avem tot ce ne dorim în persoana celuilalt și parcă nu-mi găsesc locul în lipsa ei. Este cu adevărat plăcut să știi că ai pe cineva aproape, care te întărește când ești slab sau te înduioșează când ești dur, în care poți să-ți pui încrederea că nu are cum să te dezamăgească și care merită cu adevărat fiecare încercare de a-i face pe plac.

Cu toții știm că prima iubire nu se uită niciodată. Oare de ce? Poate că mulți dintre noi ajung să-și petreacă tot restul vieții alături de prima iubire, și cei care nu fac acest lucru se vor raporta întotdeauna la sentimentele trăite alături de prima iubită. Ați văzut de multe ori bărbați (vorbind, bineînțeles, din postura unui bărbat în devenire) care într-o relație nouă, ajung mai devreme sau mai târziu să facă comparație cu prima lor dragoste. V-ați întrebat de ce se întâmplă asta? Și chiar dacă v-ați întreba, v-ar fi greu să dați un răspuns general.

Iubirea este văzută întotdeauna în moduri diferite, de diferite persoane... ca la matematică, combinații de „n” luate câte „k”.

Ce n-ar da oamenii ca iubirea să fie măcar la fel de complexă ca matematica (a se înțelege că iubirea depășește în complexitate matematica), ea depășește legile oricărei materii care o învățăm la școală și ne pune în ipostaze care ne solicită și ultima picătură de sentiment, de emoție, de cunoaștere.

Ca orice alt adolescent, când m-am îndrăgostit pentru prima oară am început să îi întreb pe cei din jur cum văd ei dragostea, ce simt, ce trăiesc...am crezut că toată lumea iubește la fel, am crezut că ei mă pot pregăti pentru avalanșa de emoții ce avea să urmeze. Dar cât de mult m-am putut înșela, aveam impresia că nimic din ce mi-ar fi spus ei nu putea egala ceea ce simțeam eu, cuvintele nu erau de ajuns, sentimentele lor păreau fade. Și oare cum ar putea cineva descrie în cuvinte o dragoste de adolescent? Prima dragoste? Ei bine, îi este dificil până și celui mai intelectual dintre intelectuali să dea o definiție iubirii. Cred cu tărie că iubirea se simte, se trăiește și nimeni nu este în măsură să dea definiții.

Oarecum, toți ne dăm pricepuți când vine vorba de dragoste, toți ne oferim sfatul celor în căutare, bazându-ne pe propriile trăiri și pe propriile sentimente, însă nu vom putea niciodată să ne potrivim trăirile sufletești cu ale celorlalți.

De aceea, înclin să cred că în cele 23 de grame, cât se zice că ar cântări sufletul, cel puțin jumătate este plină cu iubire, pentru oameni, pentru apropiați și pentru prima dragoste (fiecare își alege ordinea lui).

Concluzia, cu care închei, este aceasta: Un „Te iubesc!” venit din inimă cateodată valorează cât o mie de cuvinte.

Mădălin Mihai
a XII-a D

Trupuri de Lut

Pe mine a uitat să mă modeleze
Am forma roții,
sunt moale, nears,
nepotrivit pe raftul
în care tu îți etalezi
formele,
și putrezești
sub praf.

Mie a uitat, mizerabilul olar
Să-mi dea o inimă
În care să-mi ascund
Trăirile de lut,
lacrimile de foc
și gândul de apă.

Sunt cuneiform, precum
Inscripția ta.
Deci ar trebui să mă mulez
Perfect pe trupul tău
Argilos.

Chiar mi-ar sta bine
În culoarea maro a
Șoldurilor tale de vas egiptean
Pe care m-aș putea transforma
În Isis, Cleopatra
Sau Seth.

Primește-mă, deci, iubita mea
cu trup de lut;
lasă-mă să mă pictez
pe obrazul tău
cu acrilice.
Îți voi reda întregirea
Pierdută-n cioburi.

Sînziana Dinu
a X-a E

SINTAGME

Colegiul Economic "Virgil Madgearu"

Bulevardul Dacia, numărul 34, sector 1, Bucuresti